

ARNHEMISCHE

COURANT.

Donderdag

den 3 December.

FRANKFORT, den 29sten November.

Bij het achtste artikel van het vredes-traktaat tusschen Rusland en Turkeije is bepaald, dat de Porte, tot vergoeding der schade, welke de Russische onderdanen en kooplieden bij onderscheidene gelegenheden sedert 1806 geleden hebben, aan Rusland binnen achttien maanden eene som van 1,500,000 Hollandsche dukaten zal betalen. Volgens berichten uit Adrianopel, van den 31sten October, is bij eene nadere overeenkomst bepaald, dat de Porte na de uitwisseling der ratificatiën van het vredes-traktaat 100,000 dukaten zal betalen; zes maanden na deze uitwisseling 400,000 dukaten; in de volgende zes maanden 500,000 dukaten, en dan weder in zes maanden de overige 500,000 dukaten. In het achtste artikel van het traktaat is vastgesteld, dat de Porte zich verbindt, aan Rusland te betalen, waarvan het bedrag nader zou geregeld worden. Bij de gemelde nadere overeenkomst is deze som op 10,000,000 Hollandsche dukaten bepaald. Om de opbrengst dezer som zoo veel mogelijk voor de Porte te verlichten, is er overeengekomen, dat het Russische hof in mindering daarvan zoodanige goederen in natura zal aannemen, als bij gemeen overleg daartoe geschikt zullen bevonden worden. Bij het afzonderlijk verdrag ten aanzien der vorstendommen Moldavie en Wallachije, is bedongen, dat de Turksche steden op den linker oever van den Donau (Turno, Giurgewo, Braila enz.) met Wallachije zullen vereenigd, en de vroeger langs dezen oever bestaande vestingwerken nimmer hersteld worden. Ingevolge de nadere overeenkomst, moest de vesting Giurgewo (welke zich nog in de magt der Turken bevindt) ontruimd en de vestingwerken geslecht worden. De ontruiming zou binnen 11 dagen na de onderteekening van den vrede plaats hebben (zij is, gelijk men weet, vertraagd geworden). De Turksche troepen zouden naar Rustokuck (op den rechter oever van den Donau tegenover Giurgewo) terugtrekken en hun geschut, hunne munitie en hunne have medenemen. — Ten aanzien van de ontruiming van het Ottomansche grondgebied door de Russische troepen, is bij de nadere overeenkomst bepaald: dat, zoodra de eerste 100,000 dukaten in mindering der voor de verliezen der Russische onderdanen en kooplieden bedongene schadevergoeding zullen betaald zijn, zoodra art. 4 van het hoofd-traktaat, opzigtens Servie uitgevoerd, Giurgewo ontruimd, en aan de Russische troepen overgegeven zal zijn, alsdan en binnen eene maand na de uitwisseling van het vredes-traktaat, de Russische armee de steden Adrianopel, Kirkilissa, Loulé-Burgas, Midia, Isiada en andere plaatsen ontruimen zal. Zoodra de tweede termijn der schadevergoeding voor de Russische onderdanen en kooplieden betaald is, dat is, zes maanden na de uitwisseling der ratificatiën, ontruimen de Russische troepen binnen eene maand het gansche land van den Balkan tot aan de zee en de golf van Burgas, en trekken over den Balkan terug. Na verloop van weder zes maanden, wanneer de volgende 300,000 dukaten als derde termijn van de meergemelde schadevergoeding zullen betaald zijn, ontruimen de Russische troepen geheel Bulgarië. De dan nog overblijvende 500,000 dukaten worden in de eerstvolgende zes maanden, d. i. achttien maanden na de uitwisseling der ratificatiën, voldaan; de stad Silistria en de vorstendommen Moldavie en Wallachije zijn van deze ontruiming uitgezonderd, en worden door Rusland, tot de geheele afbetaling der som, welke de Porte voor oorlogskosten moet opbrengen, als onderpand behouden; zoodra echter deze schuld gekweten is, zullen ook Moldavie en Wallachije benevens de stad Silistria binnen twee maanden door de Russische troepen ontruimd, en aan de ambtenaren der Porte overgegeven worden. Ten aanzien der ontruiming van de landen in Azie; welke aan de Porte moeten teruggegeven worden, is bepaald, dat deze ontruiming drie maanden na de uitwisseling der ratificatiën beginnen zal, en wel volgens eene bijzondere overeenkomst, welke de opperbevelhebber graaf Puskewitsch met de bevelhebbers der Porte sluiten zal, in dier voege, dat de ontruiming binaen acht maanden na de uitwisseling der ratificatiën moet afgelopen zijn.

Van de Russische prinsen wordt den 10^{den} November het volgende bericht over de laatste reeds verschondene dagen het gerucht in omloop was, dat de Turksche commissarissen aangekomen waren, die de bepaalde intijding der zes districten bij Servie zouden bewerkstelligen, heeft zich dit echter, voor zoo verre men hier weet, niet bevestigd; intusschen geloof men toch, dat zulks onverwijld zal plaats hebben, vermits men zegt, dat de ontruiming van Adrianopel door de Russische troepen reeds begonnen is. — De Porte heeft eene zware belasting uitgeschreven. Hierdoor zal de misnoegdheid, welke in de provincien heerscht, misschien nog vermeerderd worden. De opbrengst daarvan moet strekken tot dekking der schadevergoeding voor de Russische onderdanen, waarvan de eerste termijn door den Sultan uit zijne eigene zakken is voorgeschoten.

Van Rome wordt geteld, dat D. Emanuel Godoij zijne aanstelling als vredevoet, hem door Karel IV van Spanje verleend, ingevolge de begeerte van Ferdinand VII, aan den Paus uitgeleverd heeft; maar dat Zijne Heiligheid hem daarentegen ook tot Roomschen prins heeft benoemd.

PETERSBURG, den 19^{den} November.

Het officiële dagblad behelst een omstandig bericht nevens hetgeen laatstelijk tusschen de Russische troepen en den pacha van Scutari is voorgevallen.

In Romanië en in geheel Europa'sch Turkeije, zoo ver het door Russische troepen bezet is, had de graaf Diebitsch, van den oogenblik der onderteekening van het vredes-traktaat af, de vijandelijkheden gestaakt. Hij had zelfs reeds vroeger en gedurende de vredes-onderhandelingen te

Adrianopel ingewilligd, om de troepen niet verder te laten voortrukken. Dat een der Turksche legerhoofden, Mustafa, pacha van Scutari, die tot dus verre het minste aandeel aan de krijgsgeschiedenissen genomen had, zóóheen thans den oorlog voor eigen rekening te willen voortzetten. Nadat hij gedurende den ganschen veldtocht geheel werkeloos was gebleven, verscheen hij op het oorlogstoneel juist in den oogenblik dat men voornemens was om den vrede te onderteekenen. Na het sluiten van het traktaat te Adrianopel trok hij zelfs voorwaarts van Sophia tot Philippopolis.

De graaf Diebitsch zag zich dus genoodzaakt, de vereischte beschikkingen te maken, ten einde de bewegingen van den pacha te stuiten. Hij woude hij zich reeds tot hem en liet hem door middel van de Turksche gevolmagtigden vernemen, om zich naar de bepalingen van den vrede te gedragen, en dienvolgens de door hem bezette land niet te overschrijden, terwijl hij hem te verstaan gaf, dat hij in het tegengestelde geval zich aan vredebreuk zou schuldig maken en beschouwd zou worden als een pacha, die zich tegen den wil van den Sultan verzette. In plaats van eenig antwoord, liet de Turksche bevelhebber, nadat hij zijn voornemen, om de winterkwartieren te Adrianopel te willen betrekken, bekend gemaakt had, den graaf Diebitsch, bij eenen brief van den 4^{den} October, weten, dat hij den volgende Zaterdag, en alzoo den 10^{den} October, naar deze stad op marsch zou gaan. Er moet hierbij opgemerkt worden, dat, volgens de afzonderlijke overeenkomst, aangaande de ontruiming der Turksche provincien, de steden Adrianopel, Kirkilissa, Loulé-Burgas enz. eerst eene maand na de uitwisseling der ratificatiën en na de volledige vervulling van verscheidene voorwaarden des traktaats (namelijk dergenen, welke tot de voldoening van den eersten termijn der schadevergoeding voor de Russische kooplieden, tot de privilegien van Servie en tot de overgave van Giurgewo betrekking hebben) aan de Turksche autoriteiten moesten overgegeven worden. Om nu echter de kwade gevolgen voor te komen, welke de vijandelijke houding van den pacha van Scutari kon hebben, had de veldmaarschalk den adjudant-generaal Kisseleff en den baron Geismar aangeschreven, om de bewegingen des eerstgemelden van nabij gade te slaan. Toen de generaal Geismar van het voornemen van den pacha, om naar Adrianopel te marcheren, onderricht werd, rukte hij van zijnen kant, den 14^{den} en 15^{den} October, op den weg van Wratza naar Sophia, mede voorwaarts. Den 16^{den} stiet hij bij Arnani-Kalissi op een detachement van 1700 man, dat zich met 3 stukken tegen zijnen doortocht verzette. Een parlementaire werd met eenen anderen afgezonden. Uitsluitend streefde het de Albanen in dienst van den pacha van Scutari, die het gevecht verhoorden, terwijl de Turken den wensch te kennen gaven om terug te trekken. De Albanen vielen de voorposten van den generaal Geismar aan. Het hierop volgende gevecht duurde tot het invallen van den nacht, en begon weder den volgenden dag, den 15^{den} October, bij het aanbreeken van den dag. De nitslag daarvan was de inneming der Turksche redouten door onze troepen, de volledige nederlaag der Albanen, en het verliezen van hun geschut. Gelukkigerwijze kostte de strijd van beide kanten weinig menschen. De pacha van Scutari, door den uitslag van dit gevecht verschrrikt, haastte zich nu, aan de gevolmagtigden der Porte twee brieven af te zenden, waarbij hij zijne vredelievende gezindheid betuigde en den graaf Diebitsch dringend verzocht, de Russische troepen niet verder te laten voortrukken. De veldmaarschalk voldeed aan dezen wensch, en beval tevens den generaal Geismar om de drie veroverde kanonnen weder te geven.

— Volgens bericht der geneesheeren, van gisteren morgen, heeft Z. M. de Keizer eenen zeer goeden nacht doorgebracht. De koorts duurt nog wel voort, maar is echter afgenomen.

ODESSA, den 11^{den} November.

Van de personen, die den 6^{den}, 7^{den}, 8^{den} en 9^{den} in de quarantaine der haven overgebracht zijn, zijn er 3 gestorven en 6 ziek geworden. In den morgen van den 8^{den} is een jood, in de nabijheid van de teermarkt wonende, met teekenen van de pest gestorven; zijn lijk werd dadelijk afgesloten, en zijne familie in de quarantaine gebracht. Sedert gisteren en eergisteren zijn er geene nieuwe pestzieken.

PARIS, den 23sten November.

De Koning heeft heden den baron van Zuñlen, Nede-landsch ambassadeur te Konstantinopel, in een bijzonder gehoor toegelaten.

— In de departementen vermeerderen dagelijks de inschrijvingen, om, ingeval er onwettige belastingen mogten uitgeschreven worden, zich door middelen regtens daartegen te verzetten.

— Uit Madrid wordt, onder de teekening van den 19^{den} dezer, gemeld, dat het besluit omtrent de amnestie genomen is. Er zullen alle van uitgesloten zijn: 1) de hoofden van den opstand op het eiland Leon, toen zij den 1sten Januarij 1820 de constitutie afkondigden; 2) zij, die, den 7^{den} Maart deszelfden jaars, te Madrid, den Koning noodsakten om de constitutie te bezweren; 3) zij die in de cortes te Sevilla de afzetting van den Koning voorstelden en ondersteunden.

— De ridder de Barbosa heeft een bericht in den *Moniteur*, dat wat uit de optreding van eenen nuntius van den Paus te Lissabon moet afgeleid worden, dat Zijne Heiligheid den Miguel als Koning van Portugal erkent.

TWEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.
Zitting van Maandag den 30sten November.

De vergadering wordt over half een ure geopend.

De beraadslagingen over het verzoekschrift van den heer F. van den voortgezet.

De heer van Reenen brengt eene uitgebreide redevoering uit in de fransche taal, ten einde beter verstaan te worden door de leden, welke de hollandsche niet verstaan. Het is eene onbetwistbare waarheid, dat ieder vreemdeling gehouden is, gehoorzaamheid te betoonen aan de regering; dat, zoo de regering het voor de openbare rust en veiligheid noodig oordeelt, dat een vreemdeling niet in het eene maar in het ander gedeelte van het rijk zich nederzette, deze ook gehouden is aan die bevelen te gehoorzamen. De heer Fontan heeft begrepen zulks niet te behoeven te doen. Hij heeft de regering en de natie beledigd en de grondwet ingeroepen als of hij daardoor het recht zoude kunnen verkrijgen, om zich hier zonder paspoort, zonder verlof van den Koning, neder te zetten. De spreker onderzoekt in het breede of dit ooit de bedoeling van den wetgever kan zijn geweest. Hij beroept zich op de vermaardste schrijvers en op de uitmuntende redevoeringen van de heeren de Jonge en Donker Curtius. Hij keurt ten hoogste goed, dat de regering den zin van de grondwet aldus uitlegt, en dat zij daarvan de toepassing gemaakt heeft. Zulks is geene schending der Grondwet. Bovendien was, bij het burgerlijk wetboek, de zin van dat art. der grondwet reeds aldus uitgelegd, en de kamers hadden dat wetboek reeds aangenomen, en hunne goedkeuring daaraan gehecht. De kamer heeft het recht niet, om iets aan de ministers te zenden. Een vreemdeling kan geen verzoekschrift indienen; art. 161 der grondwet zegt duidelijk: Ieder ingezetene. En zoude de regering dan iemand moeten toelaten, door wien zij gehoord en beleedigd wordt! Wanneer hem onrecht gedaan is, dat hij zich aan de rechtbanken wende. De grondwet verleent bescherming aan de vreemdelingen, die zich op het grondgebied van het rijk bevinden. De redenaar gaat in het breede na, in welken zin art. 4 der grondwet genomen moet worden. Het recht van schuilplaats is geheel iets anders, dan bescherming te verleenen, en is daarvan geen natuurlijk gevolg. De Staten-Generaal hebben geen recht om op eene andere wijze de grondwet uit te leggen. De kamer is onbevoegd eenigen anderen weg in te slaan. Het verzoekschrift kan niet worden aangenomen. Hij zal stemmen om over te gaan tot de orde van den dag.

De heer Hinlopen zegt, dat het hem leed doet, dat op een oogenblik, dat de Kamer zich geroupen ziet om over de hooge belangen van den Staat te beraadslagen, welke thans van het nitsterste gewigt zijn, men zich niet met de ondergeschikte zaak van Fontan bezig houdt. Hij had dan ook alle verdere beraadslaging willen voorkomen en het verzoekschrift niet een diep stilzwijgen wenschen af te wijzen, zoo het verzoekschrift van Fontan geene verdedigers in de vergadering hadde gevonden. Daardoor was het noodzakelijk geworden, dat stilzwijgen af te breken, ten einde men hetzelfde niet aan onverschilligheid of aan eene afkeuring van de handelingen der regering zoude toeschrijven. De spreker is van meening, dat de bedoeling van art. 4 der grondwet geheel anders is, dan sommige leden daaraan geven. Hij vereenigde zich met de uitgebrachte gevoelens van de heeren de Jonge en Donker Curtius. De kamer had het beginsel daarenboven reeds goedgekeurd bij het burgerlijke wetboek. Op welken grond zou een vreemdeling, die tot eene welverdiende straf veroordeeld en zijn land ontvlugt is, vrij in de Nederlanden kunnen binnenkomen, aan 's lands regering de wet kunnen voorschrijven en zich aan 's rijk vergadering verwoegen, met klagen, dat de grondwet geschonden zoude zijn? Heeft men ooit medere onbeschaamdheid aangetroffen? Zoude men dan de invoueren kunnen gebieden, aan alle vreemdelingen, gastvrijheid te verleenen? Ons land zoude van alle boosdoeners en landloopers overstroomd worden: of zoude de regering het recht niet hebben, wanneer zij zulks met het algemeen belang, of ter handhaving van rust en orde, noodzakelijk oordeelde, eenen vreemdeling voor te schrijven, in welk gedeelte hij zich moet nederzetten? wat zoude er van onze vrijheid en veiligheid worden! Alle die groote sommen, die wij aan de regering toestaan om dezelve te handhaven, zouden dan wel kunnen gespaard worden. En bestaan er geene redenen om Fontan uit Zuid-Nederland te weren? Daar, waar zoo vele ergelijke geschriften en dagbladen bestaan, behoorde de regering wel te waken, dat er geene wrede kwamen. Laat vrij Fontan ons land beschimpen, naar het hem goeddunkt. In dat koud, vochtig en moerassig land, leven wij gelukkig. Geen vreemdeling behoeft der regering daar de wet voor te schrijven. Ik juich den maatregel der regering ten deze ten hoogste toe, en oordeele, dat het met de eer der kamer strijden zoude, dit verzoekschrift in eenige de minste aanmerking te nemen. Hieruit kan men van zelve besluiten, dat ik mij niet vereenig met het rapport van de commissie tot de verzoekschriften, en ik van meening ben, dat men behoort over te gaan tot de orde van den dag.

De heer de Secus zegt, dat het hier niet betreft noch den persoon van Fontan, noch wat mensch hij is, noch waarom hij Frankrijk verlaten heeft, noch van de meeder noch mindere gezonde luchtgesteldheid der Noordelijke Provinciën, noch waarin de koninklijke voorregten bestaan, maar alleen van eene schending van art. 4 der Grondwet, waarvan Fontan de lijdende persoon is, van eene schending van de persoonlijke vrijheid, en van art. 168 en 169 der grondwet. Toen in der tijd het burgerlijk wetboek aangenomen werd, hebben zich een aantal leden en onder anderen de heer Dotrengé, tegen de algemeene bewoordingen van den titel verklaard, waaruit men thans eene aangenomene interpretatie van art. 4 der grondwet wil ontleenen. Toen de commissie, belast geweest met de zamenstelling der grondwet, over de vraag van de gastvrijheid en het recht van schuilplaats zich uitsprak, is, vooral op aanzoek van de Noordelijke leden, art. 4 in de grondwet ingelascht geworden. Een der leden van die commissie was... de heer van Maanen.

Ik vereenig mij in allen deelen met dat, wat Zaterdag laatstleden door mijne geachte medeleden, de heeren de Garlache en Surllet de Chokier, aangevoerd is. Ik zal ook stemmen voor de verzending aan den minister van Justitie. Want wie kan beter oordeelen over den inhoud van het verzoekschrift, het al of niet gegronde van den verzoeker, wat aanleiding gegeven hebbe tot de schennis van evengemeld artikel, de mishandelingen, die een vreemdeling heeft moeten ondergaan te Zutphen en te Nijmegen, enz. dan de minister van Justitie. Men zal mij zeggen het koninklijk besluit van 1820 heeft alle regstreeksche gemeenschap van de Staten-Generaal met de ministers afgesneden. Een koninklijk besluit kan voor de Staten-Generaal niet verbindend zijn, vooral wanneer hetzelfde

inbreuk maakt op hunne regten. In de vorige zitting is dit alreeds reeds ten deele teruggekomen, toen deze kamer als den best te nemen weg voor de talrijke aan haar ingediende verzoekschriften tot een adres aan den Koning besloot. Hetzelve is door de Eerste Kamer verworpen, hoe billijk, hoe wijs, hoe regtvaardig het ook geweest ware. Maar het is aller aandacht niet ontgaan. De koninklijke woorden, welke tot antwoord van dit adres zouden uitgesproken geworden zijn, zouden de gemiddelden wellicht tot bedaren gebragt, en met dankbaarheid vervuld hebben. Alle die duizende onderteekenaars zijn in hunne verwachting van hun gesteld geworden, en hunne klagen zijn zonder enig gevolg gebleven. Laten wij dan nu eene regstreeksche gemeenschap zoeken te verkrijgen... Ik heb dezelve in de eerste afdeling als eene der voorwaarden opgegeven, voor en aler ik mijn gevoel over de begroefenis van ten zal kunnen verklaren. Ik zal dan nu ook stemmen om hetzelfde te besluiten. Z. Exe. den minister van Justitie te verzenden.

De heer Luyben zegt, dat ons land altijd algemeen, met hoefde van gastvrijheid, onzer voorvaderen, geroemd is geworden, waardoor handde de zeevaart en zoo vele takken van nijverheid bloeiden. Diezelfde gastvrijheid voor vreemdelingen is in onze grondwet bevestigd gebleven. De grondwet hebben wij bezworen te zullen handhaven, en, wat nog meer is, niet toe te laten dat daarvan afgeweken zal worden. In het geval van den heer Fontan is art. 4 nozer grondwet door eenen minister geschonden, en mogen wij dan daarin stilzwijgend berusten? Zoude wij aan onzen eed aan God Almagtig niet indachtig zijn? Zoude wij allen meenedig worden. Neen! Ik voor mij kan over zulke eene schending niet stilzwijgen, noch eenen sluijer werpen; wij mogen het zelve niet dulden. Het heeft den spreker gesmart, dat eenige redenen laatstleden Zaterdag van het eigenlijke onderwerp zijn afgedaan, en dat men persoonlijke aanrandingen gedaan had, geheel vreemd aan het onderwerp. Hij wil gelooven, dat zulks uit vaderlandsliefde voortvloeit is; maar het ware veel beter, pogingen tot eensgezindheid ter handhaving van de grondwet en ter bevestiging van het algemeen welzijn aan te wenden, en daartoe behoort men een gematigder toon aan te slaan. Fontan heeft zich, ik erkenne zulks, aan eene misdaad schuldig gemaakt, die ik verfoeje; zoo hij hierdoor als gevaarlijk voor de maatschappij beschouwd wordt, waarom worden er dan in ons rijk menschen toegelaten, waarvan er, zoo ik de openbare nieuwspapieren gelooven moet, dan daar er geene bewijzen van het tegendeel zijn aangevoerd, ook gelooft in Frankrijk door beulshanden geschandmerkt te zijn. Waarlijk deze menschen zijn veel gevaarlijker dan Fontan, die zich slechts aan een misbruik der drapers schuldig gemaakt heeft. Zulke menschen zouden voorwaar het recht van schuilplaats weigeren, zoo art. 4 der grondwet niet bestond, welke zoo door de spreuk des rijks als die des Konings je maintiendrai, gebandhaafd behoort te worden. Wij moeten de bepalingen der grondwet tot handhaving van ons maatschappelijk bestand eerbiedigen; voor den Koning zal er niets streelender, niets heiliger zijn dan om zulks insgelijks te doen. Het is om deze reden, dat ik mijn stem uitbrengen zal voor de verzending van het verzoekschrift aan Z. Exe. den minister van justitie, ten einde deze het ter kennis van den Koning moge brengen, die in zijne wijsheit oordeelen zal, wat handhaving der grondwet behoort gedaan te worden.

De heer Lemker zal voor de orde van den dag stemmen, daar, naar zijn gevoelens, art. 4 en 6 der grondwet geenszins aan elken vreemdeling het recht geeft, om zich, zonder verlof der regering, hier te lande te vestigen. Bovendien ligt hetzelfde buiten de bevoegdheid der Kamer. De Kamer moet zich de magt van eene rechtbank niet aannemen.

De heer Luzac bestrijdt, in een opmerkelijk advies, in de Fransch taal, de gevoelens, in de vorige zitting, door de heeren de Garlache en Surllet de Chokier in het midden gebragt. Hij kan aan art. 4 der grondwet geen zoo uitgestrekte zin hechten, als die redennars. Het zou gevaarlijk voor den staat zijn, wanneer men, zonder onderscheid, haren naam, elken vreemdeling op den vaderlandschen bodem toeliet. Wanneer men den vreemdeling, Fontan, niet mag weren, zou men ook alle andere vreemdelingen geen verblijf kunnen weigeren, en op deze wijze zou men wel alle booswichten, uit alle gedeelten der wereld mogten toelaten, zelfs wilde volksstammen, Hottentotten en Iroquesen zou men niet mogen afwijzen. Welk stelstel! Dit zou immers de ongezondheid van het land zijn. Voor weinige jaren is eene groote menigte ongelukkig, uit de behoefte, herwaarts overgekomen, doch altoen is bij niemand het denkbeeld opgezeen, dat zij vrijelijk in het koninkrijk der Nederlanden mogten vestigen. Men heeft hen dan ook, ongetwijfeld met recht, van hetzelfde wederom te verlaten. Wij zouden aan de opstellers onzer grondwet geene groote eer aan doen, wanneer wij aan art. 4 derzelve eenen anderen zin hechten dan dien, welken ik zoo even heb aangewezen. Eene andere uitlegging zou tot ongerijnde gevolgen leiden; men kan dezelve dus niet aannemen. Het artikel is op het beginsel gegrond, dat een vreemdeling, van eene paspoort voorzien, in de Nederlanden gelijke aanspraak op bescherming van persoon en goederen heeft, als de inwoners, zonder dat men te zijner verdediging eenige maatregelen mogt nemen, ten einde te zullen ontmoeten. De redenaar beweert wijders, dat de groote staatkundigen en regtsgeleerden, Grotius, Vattel en Puffendorf, van hetzelfde gevoelen zijn geweest, wegens het recht, dat de soeverein bezit om vreemdelingen, die eene schuilplaats in zijne staten mogten zoeken, niet toe te laten. Zij moeten zich aan het staatsrecht onderwerpen.

Het is waar, zegt de spreker, ik bekenne zulks, mijne voorouders hebben, hier te lande, ten gevolge van eene dweepzuchtige wet, welke zij met hunne talrijke huizezinnen verdreven heeft, mede eene gastvrijheid en wijkplaats bekomen. Maar de zaak was hier geheel anders. Zij mochten hier dan nevel, koude en vochtigheid vinden, maar vonden er toch vrijheid van geweten. Zij erkenden, dat die toelating eene gunst der Regering was; zij beschouwden dezelve als eene weldaad en maakten daarvan geen misbruik, noch honden de Regering en het volk te last. Heeft men dan nu in de laatste jaren aan de wapenbroeders en de wapenhangers van Bonaparte eene schuilplaats hier te lande geweigerd? Dat dat de spreker in het breede ontwikkeld had, wat zijn gevoelens van dezen te doen, besloot hij niet te zeggen, dat hij zich vereenigde met het gevoelen van dit Rapport der Commissie, om het verzoekschrift ter griffie neder te leggen.

De heer G. G. Clifford had liever gezien, dat, door de drachten niet beweging te brengen, men deze discussie hadde vermeden. Nu wij over gaan tot de orde van den dag; de andere verlangt de verzending van het verzoekschrift naar den minister van justitie. Beide deze partijen vindt de spreker geheel onzijdig. Dat het noodzakelijk en wettig ware, eene regtstreeksche gemeenschap met de ministers te hebben, daaromtrent is hij in de vorige zitting te Brussel de eerste geweest, het voorstel gedaan heeft, om de toen behandelde talrijke petitiën, als middel eener officieuse mededeeling, ter kennis van den Koning te brengen. De spreker zoude thans stemmen voor het nederleggen van het verzoekschrift ter griffie.

De heer de Brouckere bestrijdt eerstelijk de bewering, als of de heer de Sasse-Moris, ten gevolge van het journalisme, zoude zijn overleden. Hij haakt eenige der laatste woorden van wijlen dien afgevaardigde, tot bewijzing hiervan aan. Hij verdedigt het beginsel, dat een vreemdeling niet recht van petitië heeft. Hij doorloopt vervolgens de beginsels van art. 4 der grondwet en vereenigt zich met hetgeen ten dien aanzien door de heeren de Chokier, de Stassart, de Gerlache, de Secus en andere sprekers is gezegd. Hij gaat na, wat er in Frankrijk omtrent de gemeenschap der kamers met de regering bestaat. Hij vindt hier eene schending van de grondwet en kan niet aannemen, dat art. 4 der grondwet op deze wijze worde uitgelegd. De persoonlijke vrijheid was hier insgelijks geschonden. De redenaar onderzoekt wat er, ten aanzien van dat recht, in Frankrijk bestaat. Het laatste geval van Galotti, waarbij de rechterlijke bevoegdinger aan de Nederlandsche grondwet innedel, docht ten opzichte van dien ongelukkige is het volkenrecht geschonden, zonder moedwil van het ministerie. De heer Martignac heeft openlijk verklaard, dat hij niet wist, wat was geworden. Hij neemt het beginsel van gastvrijheid, in den breedsten zin aan. Laten alle vreemdelingen zich naar in de Nederlanden komen nederzetten. Zulks levert geen gevaar op. Het te vermelden strafrechtboek zal de noodige bepalingen behelzen tegen de misdadigers, die zij mochten begaan. De spreker zal dan ook stemmen tot het verzenden van het verzoekschrift aan den minister van Justitie.

De heer Rapelaer, Sandberg en Fockema spreken alle in den geest van den heer Donker-Curtius en de Jonge en anderen, stekende om, omtrent dit verzoekschrift, over te gaan tot de orde van den dag. In den geest spreekt ook de heer Sijpkens, die oordeelt, dat deze vreemdeling eene openbare beschuldiging tegen het hoofd van den staat inhoudt, en dat hij de grondwet zidde geschonden en zich aan meedel schuldig gemaakt hebben. Hoe! zoude men eenen vreemdeling kunnen verhooren, en onrechtvaardig het hoofd van den staat daarmede beledigen? Hij bestrijdt ook het gevoelen, dat de persoonlijke vrijheid geschonden zoude zijn. Hij kan niet goedkeuren, dat men zulke beledigingen van het staatsrecht zoo onmoedig bij deze discussie heeft aangehaald. Men behoort niet tot de attributen der Kamer. Wij kunnen niet doen, dan deze onbeschamden vreemdeling, die zich aan hoon en verering van het volk heeft schuldig gemaakt, met verontwaardiging te wijzen en alsoo over te gaan tot de orde van den dag. De spreker zegt, dat, daar er nog verschillende leden zijn, die de beraadslagingen niet seld tot morgen ten 11 ure.

Zitting van Dinsdag den 18ten December.

De beraadslagingen over het verzoekschrift van Fontan worden voortgezet.

De heer Fabry-Longrée oordeelt, dat, ten opzichte van den requestant, art. 4 der grondwet geschonden is, en zegt, dat hij het met zijnen partij kan overeenbrengen, om die schending stilzwijgend voor bij te laten. Hij verlangt dan ook het nederleggen van het verzoekschrift ter griffie en de vermelding van hetzelfde aan Z. Exc. den minister van justitie.

De heer de Celles vereenigt zich met die leden, welke verlangen dat het verzoekschrift ter griffie mag worden nedergelegd. Hij verdedigt hun gevoelen en geeft daarover zijne denkwijze te kennen. Id de zaak van Fontan, die de spreker niet hij eene schenking van den justien letter van art. 4 der grondwet. Wat de vraag betreft: Is dat art. niet gevaarlijk, wanneer men hetzelfde in eenen uitgestreken geest opvat? meende hij, dat men het niet schouwde; en in eenen beperkten zin moest veranderen.

De heer de Hon wordt licht mede dit gevoelen. Hij onderzoekt alles, wat de spreker gezegd is, bestrijdt verschillende gevoelen en gezegden van de leden; oordeelt, dat de Kamer niet genog ingelicht is en zal althans ook althans om het verzoekschrift ter griffie neder te leggen, en eene kopij van hetzelfde te verzenden naar Z. Exc. den minister van justitie.

De heer van Sasse van Yssel vereenigt zich in allen deelen met laatstgenoemde spreker, zeld niet van het woord af.

De heer Geelhand Dellafaille zegt, dat hij in 1820 voorgesteld heeft de verzending van een verzoekschrift aan eenen minister, hetgeen ook aan de Kamer is mededeeld. Daaruit blijkt, dat hij ook zeer zoude zijn voor de noodzakelijkheid eene regtstreeksche gemeenschap met het ministerie, doch dat men, toen vervolgens het besluit van 1820 werd genomen, sedert dien tijd dien weg als afgesneden heeft beschouwd. Hij kan dus niet aannemen de verzending van de petitië aan Z. Exc. den minister van justitie, maar wel het nederleggen van dezelve ter griffie.

De heer de Celles bestrijdt de gevoelen, door eenige leden ingebracht, en zegt, dat hij niet wist, wat was geworden tot de orde van den dag.

De heeren Lycklama à Nijholt en van Sasse spreken van hetzelfde gevoelen. De heeren Fallon en Barthelamij zijn voor het nederleggen van het verzoekschrift ter griffie en voor de verzending van hetzelfde aan Z. Exc. den minister van justitie.

De heer Angillis vereenigt zich met het gevoelen van de laatste spreker, zeld, zoo men de orde van den dag blijft vragen, ook stemmen tot de verzending van hetzelfde aan den minister.

De heer Donker-Curtius wil van nu voortaan al de verzoekschriften nederleggen, wanneer men dit verlangt, daar zulke toch weinig nut hebben van de orde van den dag. Indien men op de verzending van het verzoekschrift aan eenen minister blijft aanhouden, zal hij zich voor de orde van den dag verklaren.

De heeren van Dam van Isselt, de Secus, de Gerlache, van Alphen en de Hon verdedigen hun geuit gevoelen.

Niemand meer het woord vragende, worden de beraadslagingen gesloten en gaat men ter stemming over, omtrent de vraag; of het verzoekschrift ter griffie zal worden nedergelegd, of dat men omtrent hetzelfde overgaan zal tot de orde van den dag.

Met eene meerderheid van 62 tegen 35 stemmen wordt er besloten het verzoekschrift ter griffie neder te leggen.

Voor het overgaan tot de orde van den dag hebben gestemd de heeren: Sijpkens, van Nagell, Hoijck van Papendrecht, van Dam van Isselt, de Jonge, van Uenhove, Dijkmeester, Lemker, van Wickevoort Crommelin, Lycklama à Nijholt, van Meeuwen, Hinlopen, Sandberg, van Sucktelen, van de Kastele, Yssel de Schepker, G. Clifford, Rapelaer, Rengers, d'Escury van Heinenoord, Boelens, Beelaerts, Gockinga, van Reenen, van Randwijk, Dedel, Weerts, Jarges, Verheijen, van Asch van Wijk, Fockema, van Tuyl van Coelhorst, Boddaert, van Sijtzama en Backer.

Voor het nederleggen van het verzoekschrift ter griffie, hebben gestemd, de heeren: Cuypers, Luyben, van den Broucke van Terbeque, Donker Curtius, de Stassart, de Brouckere, Goelens, de Gerlache, G. G. Clifford, van Alberda, Serruys, Coppieters, le Hon, de Roisin, Surllet de Chokier, Taintenier, Fabry-Longrée, Huijten Kerremans, Angillis, Barthelamij, Marechal, Reijphins, de Secus, de Waagenbaert, de Celles, Sandelin, Dismont, Collet, Verrandier, de Moor, Pescatore, de Stockhem, d'Omalins Thierrij, d'Aethan, Ryck, Paschal d'Onfrin, de Langhe, de Melotte d'Envoz, Fallon, van den Hove, van Crombrughe, de la Vielleuze, Cogels, de Surmont de Valsbergh, de Houck, de Boustes, Ingenhous, Geelhand Dellafaille, Luzac, de Snellinck, Trentesaux, van Velsen, de Liedel de Welt, van Alphen, Huysman d'Annecroix, du Chastet, van Sasse van Yssel, Warin, van Hullegha, Dellafaille d'Huysse en Corver Hoofst.

Na verlaagen eenige leden, dat men in omvraag brenge zal het verzoekschrift naar den minister van justitie verzonden worden?

Daarover ontstaat eene vrij lange en verwarde woordenwisseling, waaraan de heeren de Brouckere, de Langhe, d'Omalins Thierrij, Fallop, de Stassart, Sandelin, van Sasse van Yssel, Surllet de Chokier, Warin, Sijpkens, Beelaerts en andere leden deel nemen.

Daar men het over het stellen van de questie niet eens scheen te kunnen worden, gaf de heer de Brouckere in bedanking, of de zitting niet tot morgen behoorde te worden verschoven, ten einde zich daarover te verstaan. Dit werd aangenomen, en de vergadering tot morgen ten 12 ure gescheiden.

DRUKKOUT.

In het stuk over de Nederlandsche Infanterie, voorkomende in ons Nummer van Zaterdag 11, staat: 740 officieren, moet zijn 140.

S S S COMMISSARIJSEN tot de NEGOTIATIE voor den STRAATWEG van de GREBBE tot DIEREN en van AARNHABM tot APELDORN adverteeren bij deze, dat tot den Ontvangst der ingeteekende Sommen, voor de nieuwe bevestiging der opgemelde Negotiatie, uitgebreid tot laatstgemelden weg van Arnhem naar Apeldoorn, zal worden geveerd op Donderdag den 31sten December 1829; en op Maandag den 4den Januarij 1830, des voormiddags van 10 tot 12 ure; ten Kantore van de Heeren J. H. T. H. O. M. A. S. Z. O. O. N., te Arnhem; en dat alsdan tevens de Acte van Aandeel, met de daarbij behoorende Coupons van Rente, zullen worden uitgereikt.

+ + + HOUTVERKOPING op Zijpendal, den 8sten December, waaronder zeer geschikt, WERK- en MOLENWERKHOUT, des avonds om 5 ure, bij M. A. A. T., aan den Zipschen Weg.

+ + + De Ondergeteekende, M. TEN BRINK, Eigenaar van de HEERLYKHEID LICHTENBERG, gelegen in de Gemeente Wisch, brengt mits deze ter kennis van het Publiek, dat de VEILING en VERKOPING dezer HEERLYKHEID, welke zoo in deze Conrant, als in andere, zoo mede bij Bijellen is aangekondigd door den Heer G. SCHIMMELPENNINCK, Wz., als Commissaris in eene Negotiatie op dezelve Heerlijkheid Lichtenberg, en tevens als gemachtigde van den Ondergeteekende, provisioneel geen plaats zal hebben, als zijnde de daartoe verleende volmagt op den Heer SCHIMMELPENNINCK voorn., door den Ondergeteekende herroepen.

En adverteert de Ondergeteekende mede, dat hij wel gezegen is opgemelde Heerlijkheid UIT DE HANDE TE VERKOPEN, waaromtrent gegadigden zich kunnen adresseren aan den Heer Notaris KOLFSCHOTEN, te Gendringen, brieven franco, en ook het Goed Lichtenberg bezichtigen; zullende aanwijzing gesproken door den Reptmeester G. J. BORCHGRIEFEN aldaar.

Zilvolde, den 27sten November 1829.

M. TEN BRINK.

VERKOPING.

De Notaris van M. U. N. S. T. E. R., te Nijmegen, zal op Maandag den 14den December 1829, des namiddags ten 4 ure, ten huize van den Kastelaan S. T. O. Q. B. E. R. S., te Lendt, op hoogen doen inzetten, om vervolgens sinaal te worden verkocht:

Eene zeer wel ter neering en aangenaam gelegen HEERBERG en UITSPANNING, van ouds Krispinus, thans het Hof van Arnhem genoemd, vooraan in het beste gedeelte van het Dorp Lendt, in Overbetuwe, aan den grooten weg van Nijmegen op Arnhem, vrij van overstroming, bestaande in een logeabel HUIS, waarin vijf BOVEN- en BENEDEN VERTREK- KEN, KEUKEN, twee KELDERS, twee ZOL-

DEERS, GRONDPOMP en verlere GEMAKKEN, voorts ACHTERHUIS met HOEIJOLDE en PAARDEN en KOESTAL, wijders eene rechte KEGEL en BEUGELBAAN, misgaders eenen MOESTUIN, te zamen groot ongeveer twee en veertig Roeden Nederlandsch, in eigendom bewoond bij den Kastelein S. F. O. B. E. R. S. — Komende het Eef veertien dagen voor den inzet worden bezigtigt.

§ § § Die genegen is, de met primo Januarij 1839, openvalende de ORGANISTPLAATS te Lochem, op een traktaat van Honderd Gulden, te vervullen, verwoogen in persoon of met vrachtvrije brieven, en voorzien van een bewijs van goed gedrag en genoegzame kunde, voor den 20sten December aanstaande, bij den Heere H. J. THOMASSON, tusschen presidenten Kerkvoogd te Lochem.

++ + ARNHEM. De Gezigtkundige Glazen- en Brillenkijper M. A. G. N. U. S. M. O. R. I. S., adverteert, dat hij alhier te spreken of te ontbieden is bij den Heer S. T. B. R. E. N., aan de St. Janspoort, van Maandag den 7den tot en met Donderdag den 10den dezer. Zijne ervarenheid in het vak der Gezigtkunde met een alleruitmuntendst assortiment van G. L. A. Z. E. N., zoo wel voor Brillen als tot alle soorten van Gezigtkundige Werktuigen, bekend bij de voornaamste Oculisten en deskundigen van ons Koninkrijk, geeft hem het vertrouwen, dat, des benooidig zijnde, hij met deszelfs gunst vereerd zal worden.

ARNHEM.

++ + De Ondergeteekende met zijne VERZAMELING van BRILLEN, GLAZEN en verdere OPTISCHE WERKTUIGEN, wederom alhier aangekomen zijnde, heeft de eer zulks ter kennis van het geachte Publiek te brengen, en hetzelve uit te noodigen zijne Verzameling te komen bezichtigen, en zoo nodig, zich daarvan te bedienen, hetsoverende hij een zeer goede behandeling. — Ten einde het Publiek overtuigd zoude zijn, dat zijne Glazen onder de beste mogen gerangschikt worden, laat hij hieronder de Verklaring volgen, die de Heer A. M. O. L. L., deswege, wel heeft gelieven af te geven:

Zijn verblijf zal niet langer zijn dan tot den 6den dezer; is geloggeerd in de Paauw, bij den Heer B. K. E. R. K. H. O. F. F. Van den zevenden tot den tienden dezer bij den Heer P. D. E. N. D. O. O. T. O. R., te Nijmegen.

M. BERNARDT, Hof-Gezigtkundige van het Hof van Saksen enz.

De Ondergeteekende zag, met uitstekend genegen, de uitmuntende Verzameling van BRILLEN, GLAZEN en verdere OPTISCHE WERKTUIGEN, van den Heer A. M. O. L. L., hij overtuigde zich van deszelfs kunde in de benoeding der voor bijzondere Gezigtsgebreken geschikt Glazen, en, in het algemeen, van deszelfs kennis in het door hem beoefende vak.

Hij dien hoofde berbeft hij gaarne genolden Heer een ieder aan, die de hulp der kunst langs dezen weg zoude behoeven.

A. M. O. L. L., Med. Doctor Presid. der Prop. Commissie van Geneesk. Onderzoek en Toezigt in Gelderland.

ZUTPHEN.

De Ondergeteekende adverteert het geachte publiek, dat hij, gedurende deze week alhier verhooven zal, ten einde een ieder in staat te stellen, zich van doelmatig G. V. O. R. M. D. E. B. R. I. L. L. E. N. G. L. A. Z. E. N. te voorzien; hij acht het onnoedig eenige Attestation van zijne bekwaamheid in het vervaardigen derzelve te melden, daar zijn werk door de beroemste Geleerden de roem wegdraagt.

J. S. COENEN, Eerste Werkman van de heer M. BERNARDT, Hof-Gezigtkundige van het Hof van Saksen.

De Wed. M. E. J. B. R. Y. N. K., in de ...

De Ondergeteekende verwiligt het geachte publiek, dat hij even als in vorige jaren, zijn geschrift in RINDERBOEKES en SPELLEN, zeer geschikt voor St. Nikolaas en Nieuwjaars geschenken.

J. A. Z. D. O. Y. E. R.

Te Gorinchem, bij JACOBUS NOORDUYN, is uitgegeven en alom verzonden:

- I. H. H. MILLER, de Elyptische Voolspelen, met platen 1. 80.
- II. Louise, of de kleine Bedelaarster, met platen 1. 70.
- III. Afbeeldingen van een Vader met zijne Kinderen, met platen 1. 60.
- IV. Platen van den jongen Tostus, met platen 1. 40.
- V. Clara, of de twaalfjarige Held, met platen 1. 90.
- VI. Geschiedenis van het Engtech Duitsje, of de kleine Duitsje, met gekleurde platen 1. 70.
- VII. Beknopte Geschiedenis van den Engelschen Ronks 1. 70.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME Bockdrukker.

son Ouzoe; met gekleurde plaatjes, 2de druk 1. 250.
 VIII. Land en Vloekend; met gekleurde plaatjes, 2de druk 1. 250.
 IX. De Biergaurde, of korte Oittreksels uit de Nieuw- en Oud-Nederlandsche Historie, met gekleurde plaatjes, 3de druk 1. 240.
 X. Het Begin, de Voortgang en het Einde van het Menschelijk Leven, met gekleurde plaatjes, 3de druk 1. 250.
 XI. Alfabetisch Handboekje, of Leerzaam A. B. C., met gekleurde plaatjes, 2de druk 1. 150.
 Bij denzelven zijn in dien idop van het jaar mede uitgegeven en alom verkrijgbaar gesteld:

- I. A. MOLL en C. VAN ELBIE, Praktisch Tijdschrift voor de Geneeskunde in de haren ontvang, achtste jaargang, met platen 1. 65.
- II. Het Bijvoegsel op het Staatsblad en Officieel Journal, 4 stukken (1827 en 1828) 1. 40.
- III. Herinneringen uit de Brieftijde Krijgsdienst in Columbia, 2 deelen 1. 80.
 Dit werk levert een juist overzicht dezelvend van dien Staat en der Karakteren van BOLIVAR, SANTANA enz.
- IV. Oopspanningen van Kernacht en Smelt, in de Nieuw-Nederlandsche Verhalen, twee deelen, met gekleurde titel en vignet 1. 40.
- V. WILLEM X, of volkomen veilige Opwekking van kleine Kinderen, zonder Moederboest of Mince, in opvoeding der Veerschriften van F. L. MEISNER 1. 60.
 De woorden van dit Werkje eindigen te recht: JENNIE heeft zijne duizenden verlaten, doch MEISNER zijne tienhuizenden.
- VI. K. B. L. OVERBORN, Bijdrage tot de heering der Kinderen in de Kerkstunde, van H. J. WISSEN, met eene plaat 1. 80.

Bij N. van der MONDE, te Utrecht, is van de pers gekomen en alom verzonden:

- I. ALMANAK, het vaderland en zijn voor 1830, eerste jaargang, op zijn veen postpapier en het carton handje, met gekleurde titel en op ordinar postpapier, dito gebonden 1. 1. 60.
 Dit almanakje, ingerigt tot bevordering der kennis der vaderlandsche geschiedenis, bevat eene uitgesoekte verzameling van vaderlandsche Geschiedenis, doctrienged met Anekdoten en Karaktertrekken van beroemde Nederlanders. Hetzelve is bijzonder geschikt om bij jonge lieden de zucht tot de beoefening der vaderlandsche geschiedenis en de beoefening terwyl hetzelve tevens voor het algemeen eene nuttige en nuttige-lectuur oplevert. — Het is ook zeer geschikt, zoo voor St. Nikolaas-, als Nieuwjaars Geschenken.
- II. Ewige handboek der WERKUNDE ONTBEDUNDE, vijf verbanden met aantekeningen vermeerderd, door G. A. B. QUAKEN WILLEMEN, met eene voorrede van G. van Oostendorp, gr. 8vo, 1ste stuk 1. 20.
- III. A. G. van Oostendorp, Bijdragen tot de Geschiedenis der vorming van eenen KUNSTIGEN OSGARPEL, met gekleurde en andere platen, gr. 8vo 1. 20.
- IV. G. B. BOSCH, Hetse in de west-Indie en door een gedeelte van Zuid- en Noord-Amerika, 1ste deel, met gekleurde titel en vignet, gr. 8vo 1. 20.
- V. ALGEMEENE VOORSCHRIFTEN omtrent het FIRTIJZEN en WERKEN der Korpsen Infanterie, door Z. K. M. van Oostendorp, gr. 8vo, met uitslaande titel voor de Hoopvolkers, in kl. 8vo 1. 20.
- VI. L. E. BOSCH, de WILLEMS-SALOMIE, eene heer de vader van de stad, te Utrecht, steekende tot eene bijdrage van de geschiedenis der stad, en den plaar gesloten vrede in het jaar 1713, met de mannelijke afbeelding der Koningin, afgedrukt van de Witte vrouwen Kerk en de gevel van het Klooster, gr. 8vo 1. 10.
 Daar de vroeger reeds, welbekende geschiedkundige bijdragen omtrent het sluiten van den Utrechtschen vrede, des berijkt kan het den beoefenaars der Vaderlandsche Geschiedenis niet dan welkom zijn.

De Boekverkoopers Wed. VAN DER MEER en VERBURGEN, te Rotterdam, hebben uitgegeven en verzonden:

- I. DE GEWELIJKE GEMEENINGEN der NEDERLANDSE KATHOLIEKE KERKE, door J. A. Z. D. O. Y. E. R., met eene voorrede van G. van Oostendorp, gr. 8vo, 1ste stuk 1. 20.
- II. PIERRE EN ZYN HUISGEZIN, een Familie-Pasereel uit de geschiedenis der WALDENZEN, door Miss GIBSON. Nieuw afgedrukt met het Engelsch, met gekleurde titel en vignet. De prijs is 1. 80.
 Ieder die, niet slechts in de zwaadling waarlijk hawende der Vallien, maar ook in de afvare kennis der Evangelische waarheid, en in de aankwekking van ware Godsdienst des harte heert steun, en tevens eene smakelijke en onderhoudende afgeur verlangte, zal hij treffende tafereel met een aangenaam pittoores leten, in de teygniching deel nemen die hetzelve in Groot-Brittannijsche te heurt gevallen, en oekantert dat het inoor der onse dagen van uitgebreid nat kan zijn.